

Vizitație canonică în Timișoara.

Parohia noastră ortodoxă din Timișoara, cartierul Iosefin, a avut bucuria să primească vizita P. Sf. Episcop Grigorie, Duminecă în 23 Febr. a. c. P. S. Sa însoțit de I. P. C. Sa părintele Arhimandrit P. Morușca și de P. C. protopop Dr. P. Țucra, a asistat la Sf. Liturghie în capela din cartierul Iosefin.

Capela era arhiplină de credincioși. Se simțea că părintele Ioan Imbroane este un punct de sprijin al ortodoxiei noastre în Timișoara. Atmosfera de religiozitate a capelei, dispoziția sufletească deschisă a credincioșilor indicau pe părintele Ioan Imbroane ca preot plin de vocație.

Atmosfera această caldă, produs conștient al năzuințelor unui preot, care se încadrează în cele mai frumoase așteptări de progres religios, — era animată de vestea îmbucurătoare că Episcopul iubit de credincioși începe cu Timișoara misionada grea a anului 1930.

Sf. Liturghie a fost slugită de I. P. C. Sa părințele Arhimandrit Pollicarp, asistat de protopopul Dr. P. Țucra și preoții Ioan Imbroane, Traian Golumba și Cornel Vula. La priceasnă părintele Imbroane face o dare de seamă despre starea parohiei.

Cu accente pitorești arată strădanțiile ce vor duce spre zidirea unei biserici. Arată vrednicia lui Emanuil Ungureanu de a fi fost primul ctitor al parohiei. Apoi expune activitatea societății Sf. Maria din parohia Iosefin, care cu sprijinul prețios al Doamnei Șendrea se bucură de realizări remarcabile pe teren caritativ. Nu mai puțin de 46 elevi săraci au fost îmbrăcați cu haine nouă, deși societatea există numai de câteva luni.

Prea Sfinția Sa luând act cu multă satisfacție de raportul părintelui Imbroane, ține o predică sistematică despre judecata din urmă, în legătură cu Sf. Evanghelia. Incepând de la constatarea că, trăim vremuri de libertate excesivă, cari îndreaptă pe oameni mai mult spre drepturi decât spre datorii.

P. Sf. Sa arată că cea mai mare datorie a cre-

știnului se va desfășura în fața scaunului înfricoșatului judecâți.

Cu temeiuri biblice, cu argumente scoase din arsenalul credinței și al rațiunii, precum și al Conștiinței, P. Sf. Sa arată că toți ne vom înfățișa odată în fața judecâții lui Hristos. Deci să facem tot ceea ce ne stă în putință ca încă azi să ne întoarcem din calea păcatelor, fie ele cât de neînsemnate. Dacă în clipa de față am fi siguri de dobândirea unei considerabile averi materiale, am da totul la o parte numai ca să obținem averea dorită. Cu atât mai mult se cere în consecință ca să ne ostenim a obține bunuri de valoare pentru judecata din urmă.

După terminarea Sf. Liturghii P. Sf. Sa a împărțit anafora și a binecuvântat poporul.

După masă la ora 5 a avut loc un mare festival literar-artistic, dat de Societatea Sf. Maria sub patronajul P. S. Sale Episcop Grigorie. Sala de la Cercurul militar era tixită de domni și doamne. Corul lui Sabin Drăgolu s'a întrecut pe sine.

Părintele I. Imbroane salută pe P. S. Sa Episcopul Grigorie, remarcând inițiativele luate pentru desfășurarea activității caritative a bisericii.

P. S. Sa Episcopul Grigorie își exprimă bucuria că, în inima Bănătuului a luat ființă cea dintâi societate feminină caritativă. Laudă munca părintelui Imbroane și binecuvintează strădanțiile ortodoxiei pe teren misionar-caritativ.

A urmat apoi conferința părintelui Dr. Ștefan Cloroianu, care a săpat urme adânci în sufletele celor prezenți. Plin de sentiment și într'o românească impecabilă, părintele Cloroianu a ilustrat rolul femeii pe terenul carității creștine.

La sfârșitul festivității, am avut bucuria să vedem că și artiștii streini au dat concursul lor la acest festival, care a adus și un frumos rezultat material bisericii noastre din Iosefin.

Remarcăm aici, amabilitatea distinsei familii Șendrea, care a invitat la masă pe P. Sf. Sa cu întreaga suită. P. Sf. Sa a mai primit și invitarea pă-

rintelul I Imbroane, bucurându-se în tot timpul de bunăgăzduire la P. C. protopop Dr. Țiucra.

Astfel s'a încheiat vizita canonică recentă din Timișoara, spre mângăerea P. Sf. Sale și a poporului nostru drept credincios din metropola Banatului

Mitropolitul Dr. Nicolae Bălan.

— Zece ani de arhipăstorire. —

Înainte cu zece ani, — în anul 1920, — când eruditul profesor Dr. Nicolae Bălan a urcat tronul marelui Mitropolit Șaguna, scriitorul acestor șire a publicat în Biserica și Școala No. 21 din 24 Mai, un articol intitulat „Mitropolitul Ardealului”.

În acel articol făcându-se apologia tinerului Mitropolit, între altele ziceam:

Orice instituție culturală numai atunci are rost, dacă în fruntea ei sunt puși conducători de un caracter sobru și însufleșiți pentru idealurile ei. Cu atât mai imperios se cere aceasta condiție dela conducătorii bisericii, care este o instituție dzească și menirea ei pe pământ este să propage bunurile intelectuale, și ordinea morală.

O astfel de personalitate este noul mitropolit al ardealului Dr. Nicolae Bălan, pe care încrederea congresului nostru național bis. l-a ridicat pe aceasta treaptă înaltă la etatea de om tiner, abia de 36 de ani.

Noul mitropolit este per excelens un om al timpului modern, cultura sa fecundă se ridică pe pedestalul culturii europene de azi. În timpul relativ scurt cât a stat ca profesor, a fost o podoabă a catedrei și științelor teologice, iar ca ziarist a dezvoltat o muncă urlașe. Pătruns de un sentiment religios foarte adânc, a studiat toate credințele religioase, este stăpân pe diferite sisteme filozofice, iar pentru literatura antică are o pasiune neîntrecută. Din scrierile sale, cari sunt numai un preluđu al viitoarei activității mănoase, ce va dezvolta pentru binele bisericii și neamului nostru, transpiră un adevăr incontestabil și conțin idei îmbrăcate într'o formă plastică, frumoasă și mlădioasă. Și precum în trecut idealul noului mitropolit a fost munca, o muncă titanică și așteaptă și în viitorul apropiat, când își va pune în practică puterile agere ale sufletului și calitățile nobile ale inimei.

Biserica noastră din Ardeal trăește un timp de tranziție foarte greu, căci unii dintre politicienii voesc s'o înbame în carul funebru al politicii de partid. Noi eram de credință, că această biserică scapată prin Schylla și Caribdis-ul împilării ungurești, va pătrunde pe porțile largi ale unei evoluții nouă, când cultura izvorită din doctrina creștinismului, din tradiții și da-

tinii religioase-naționale, va fi răspândită în liniște și cu o intensitate mai crescândă.

Unde este apoi labirintul întrebărilor multiple și încalcite, a căror dezlegare se va face în comun cu bisericile surori din România întregită, cari bisericile toate vor constitui o unitate omogenă și indivizibilă.

După unificare se va purcede la purificarea vieții religioase morșle la poporul nostru, care este cu totul decăzută și zdruncinată. Războiul, secundat de diferite curente destructive, a atacat și la noi temelia vieții creștinești. Bisericile sunt goale, clopotele sună în pustiu, obiceiurile religioase sunt ignorate, baptili și diferitele secte religioase, fac propagandă fără să fie stăngențiți de nimenea ca pe vremea faimosului Bánffy.

Ce să mai zicem despre starea jalnică materială a proșimei, acești mucenici răbdători ai neamului nostru. Iată dar că biserica noastră sângerează din răni crude și urâte.

Iată pentru ce ne bucurăm că cărja mitropoliei noastre a ajuns în mâinile unei persoane de talia noului mitropolit, care împreună cu P. S. S. lor episcopii noștri vor face unirea bisericilor spre binele neamului nostru.

Așteptările noastre, concentrate înainte cu zece ani, asupra I. P. S. Sale Mitropolitului Dr. Nicolae Bălan, se realizează mereu. Căci de atunci până azi I. P. S. Sa, s'a ridicat pe firmamentul bisericii noastre ca un Meteor luminos, ce răspândește raze de lumină asupra întregii biserici. Astăzi Mitropolitul Bălan este o podoabă prețioasă a bisericii noastre orientale.

Organizarea bisericii noastre din România întregită, s'a efectuit grație I. P. S. Sale pe baza principiilor genuine așezate în statutul Șagunian.

Predicele, vorbirile, dar mai cu seamă, discursurile celebre rostite în Senatul României, când s'a votat Legea Cultelor și Concordatul cu Papa, sunt adevărate perle ale literaturii noastre bisericesti. Din ele se desprind: o cultură vastă, o convingere puternică, cari ni-l înfățișează pe I. P. S. Sa ca pe un stâlp puternic și vajnic apărător al bisericii românești.

În lumea bisericescă, Mitropolitul Nicolae este socotit ca unul din cei mai profunzi teologi, și la sf. Sinod și alte corporațiuni înalte bisericesti, problemele cele mai dificile sunt deslegate prin indigetările luminoase ale acestui înțelept Ierarh.

Tot așa și în cele mai înalte cercuri conducătoare, Mitropolitul Ardealului se bucură de o reputație deosebită.

Prevedem că viitorul îi rezervă I. P. S. Sale Mitropolitului Dr. Nicolae Bălan să conducă mulți ani cu bine, cele 15 milioane de Români spre culmile unui progres desăvârșit.

Misiunile religioase pentru popor

de Arhim. P. Morușca

(Continuare).

Sf. Cuminecătură și cuminecarea vrednică.

Înțelepciunea și dragostea Domnul nostru Isus Hristos a găsit mijlocul de a rămânea în lume, între noi, și după ce s'a reîntors la Tatăl, ca să ne gătească și nouă lăcaș (Io. 14. 3:).

Mai înainte de palima Sa, la Cina cea de taină, așază sf. taină a Cuminecăturii.

Singur, cu ucenicii Săi, Domnul le deschide înțelegerea pentru ceea ce n'au putut cuprinde, când a anunțat taina adâncă în sinagoga din Capernaum: „Eu sunt pâinea vieții... Cei ce mănâncă trupul meu... viu va fi în veac (Io. 6, 48-56-58:). Greu lucru acesta, și pentru neputința de a înțelege mulți L-au părăsit (v. 66), nici învățăceii n'au înțeles atunci. Dar totuș increzători în cuvântul învățătorului, răspund prin grolul sf. Petru: „Doame... cuvintele ale vieții de veci ai“ (v. 68).

La praznicul așezării (instiluirii) sf. Taine ucenicii nu mai sunt îndoelnici. (O descriere succintă a pregătirilor, cu spălarea picioarelor, — simbolul curățirii trupești și sufletești în vederea primirii Tainei; rugăciunea premergătoare și binecuvântarea). Cu credință și cu dragoste primesc din mâna Domnului trupul Lui. (Mt. 26, 26; Mc. 14, 22, Lc. 22, 19-20:). Sf. Pavel adaugă: Aceasta să faceți întru pomnirea mea (I. Cor. 11. 24).

Pătrunși de sublimitatea moștenirii, pe care Domnul li-o lăsa, ucenicii n'au întrelăsat practica „frângerii pâinii“, așezală în centrul cultului divin, dela întâii creștini (Fapt. 2, 42), până în zilele noastre. Și până la sfârșitul veacurilor va rămânea, ca să se adevărească cuvintele: „Iată eu cu voi sunt...“

Ceea ce s'a petrecut la Cina cea de Taină, se săvârșește în continuare în sf. Liturghie. Domnul se întrupează din nou prin rugăciunile preotului și prin împreună lucrarea aceluiaș Duh sfânt, care a umbrat pe Fecioara, din care Isus s'a născut în trup (edân cirea epiclesei).

Nu pricepem cu mintea adâncimea Tainei de prelucrare a pâinii și a vinului în trup și sânge. Dar o credem. „Cred Doamne și mărturisesc că Tu ești cu adevărat...“ Au nu vedem roua dimineții: un picur de apă pe o frunză. Dar când îl atinge raza de lumină a soarelui strălucește ca aurul, se prefăce în diamant strălucitor. Așa se prefăce bucățica de pâine și stropul de vin, prin raza Duhului sfânt, ce se pogoră cu putere peste sf. altar. Cine crede fără îndoială că Hristos s'a născut din Fecioara Maria, într'o iesle; că a prefăcut apa în vin la o nuntă; că a hrănit mulțimi în

pusie cu câteva pâini și 2 pești; că a călcat cu pas sigur pe apă, ca pe uscat; că pentru izbăvirea noastră a suferit chinuri și moarte; că a înviat... — acela nu se poate îndoii în cuvântul răspicat al Domnului: „Acesta este trupul meu... acesta este sângele meu“. Acelaș Cuvânt a chemat la ființă împărăția stelelor și lumile ce ne încunjoară. Și cuvântul Lui rămâne în veac. Cerul și pământul vor trece... (Mt. 24, 35):

O! de ai fi știut darul lui Dumnezeu (Io. 4, 10) n'ai fi rămas până acum surd la chemarea ce îți se făcea la ospățul împărătesc (Mt. 22, 1-14).

Lasă măcar acum grijă de holdă, de neguțătorie, de boi, de căsnicie și caută să intri. Dar mai întâi îngrejește să ai haină de nuntă.

„Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați“. Cu dragoste, căci din dragoste a voit Domnul să rămână pururea între noi. Și dragostea dragoste așteaptă: dorire sfântă și râvnă nepotolită de a te împărtăși cu El. Cu credință vie, că Hristos este de față cu adevărat în trup și sânge, sub chipul pâinii și a vinului, cari își păstrează forma culoarea, gustul... dar ființa lor s'a îndumnezeit. Și cu frica lui Dumnezeu: cu sfială, cu smerențe (Mt. 8, 8) și în deplină curăție a trupului și a sufletului să primiști pe Domnul.

Să se ispitească omul pe sine (I. Cor. 11, 28:). să-și lămurească credința și viața în Taina mărturisirii cum se lămurește aurul în foc. (Să se stăruie cu îndemn la mărturisire). Să se curățească de toată sguza păcatului prin pocăință adâncă și numai după ce a luat deslegare, adică s'a îmbrăcat în haină de nuntă, să îndrăznească a se apropia de masa împăratului cereșc. Căci alifel vinovat va fi trupului și sângelui Domnului (v. 27.) și judecata luiși mănâncă și bea, (v. 29) de se împărtășește cu nevrednicie. A te atinge cu buze necurate, e sarularea lui Iuda.

Biserica îți poruncește (porunca 4-a) să te cumineci, după cuvântul Domnului: „De nu veți mânca... (Io. 6, 53). Dar în aceeaș vreme oprește pe ori cine „până când nu se va mărturisi și nu va arăta roduri de pocăință și până când nu se va ruga pentru iertare“ (Canon. 2. Antiochia).

Cu rugăciune stăruitoare, cu ajunare deplină și cu înfrânare dela toate, se cuvine a se pregăti creștinul la sf. cuminecare. Cu rugăciune săvârșită singur, în taină și prin participare, cu tot sufletul, la această rugăciune obștească de pregătire. Fără să simți pogorându-se în suflet liniște și pace deplină, nu te apropia, așteaptă până te vei face părtaș harului de sus.

Fără să te găsești în stare sufletească prielnică de a cuprinde darurile mari și sfinte, ce se revarsă asupra omului, prin sf. Cuminecătură, nu te apropia.

Dacă simți însă că te-a luminat Hristos, puneți mâinile cruciș pe piept (Canon 101 sinod. ecum. VI.) și pleacă spre ușile sfântului altar, să te împărtășești din sf. potir,

Cum ai luat în gură sfânta părticică, simți cum se lămăduesc ranele și boalele sufletului tău, cum a simțit femeea cea în curgerea sângelui de 12 ani, atingându-se numai de poala hainei Lui (Mt. 9, 21). Ea a câștigat într-o clipă, ce nu i-a putut da știința și iscusința omenească în 12 ani, cheltuindu-și toată averea, — numai printr-o atingere din afară. Iar tu atingi cu limba, iar în gură și te unești deplin cu Domnul. Ce putere va ieși dintrânsul pentru tine.

Ce putere să revarsă peste ființa omului prin sf. Cuminecătură s'a arătat luminos în jertfa mucenicilor din vremea prigoanelor. Ce i-ar fi întărit să primească cu seninătate grozave chinuri și moarfa liniștită, dacă nu aveau conștiința puternică, că Hristos, pe care l-au primit în sf. Cuminecături, îi susține.

Azi nu suntem expuși aceluiași prigoane păgâne, — afară doar de creștinii din Rusia, — dar nici noi nu suntem scutiți de vrășmașia rețelilor lumii și a firii noastre stricate. Persecuțiile au dus pe mulți la moarte, dar se pare e mult mai mare mormanul celor adunați de diavolul, de răutatea lumii și de patimile firii. Ca să stai împotriva, singura putere de seăpare și întărire e sf. cuminecătură.

Prin sf. cuminecătură se șterge și urma păcatelor ușoare, cari nu rup legătura omului cu Dumnezeu și nu opresc nici dela cuminecătură; se potolesc patimile; se luminează mintea; se întăresc pornirile bune; sufletul se înarmează împotriva ispitelor diavolești; credința se înviorează; nădejdea se înalță; dragostea se aprinde spre Domnul și spre semenul nostru; cucernicia sporește și omul se unește cu Hristos capul și cu toți cei ce se împărtășesc, alcătuind trupul Lui mistic (I Cor. 10, 17; 12, 27).

Și deodată dobândim și arvuna mării și a învierii spre viața cea netrecătoare: „Cela ce mănâncă trupul meu...” (Io. 6. 54).

Impărtășindu-te, nu te grăbi să pleci la ale tale. Stăruie în rugăciune de mulțumire. Dă mărire lui Dumnezeu, ca să nu te asemeni celor noaui leproși, lămăduiți (Lc. 17, 17), ci să-ți faci parte, ca și cel unul singur, să-ți poată spune și fie Domnul: scoală-te și mergi, credința ta te-a mântuit.” (v. 19).

Luptă bună.

Douăzeci de ani de când în centrul Mitropoliei ortodoxe ardelenne apare „Revista Teologică”, pe a cărei frontispiciu este imprimată marea idee de a da clerului și poporului, — păstorilor și turmei, — lumina clară, hrană sufletească sistematică din Evangelia lui Hristos. Lumina vie a înțelegerii și hrana dă-tătoare de viață creștinească, celor ce vor să se apropie mai mult de scopul suprem al existenței, de Dzeu.

„Organ pentru știință și viață bisericească” se numește această revistă. Se vedește lămurit din acest

titlu idealul de care a fost inspirat fondatorul ei, atunci când a întemeiat-o, punând bazele unei mai strânse colaborări între unul, fil al neamului românesc din toate părțile și într-o epocă în care, — în special pentru noi ardeleni, — slova bisericească, graiul ei, era singurul mijloc de apărare în fața opresorilor și de unire sufletească în vremuri când unirea noastră politică era abia, doar, un vis.

Intrucât s'au realizat gândurile fondatorului acestei reviste, nu o vom spune aci. Acceptarea ei de clericii și intelectuali de pretințident, colaborarea multor creștini laici, alături de cel mai distins teolog și mântuitor al condeiului din pleiada de purtători al cuvântului lui Dzeu din această țară, sunt mărturiile nemincinoase a valorii ei de înaltă cultură teologică și morală.

„Știință și viață bisericească”. Reflexii asupra adevărilor eterne și aplicarea lor în viața ta ca preot ori numai creștin. Adâncirea și interiorizarea concepțiilor evanghelice și adaptarea vieții tale la aceste concepții. Lămurirea învățăturilor Mântuitorului nostru și trăirea acestor învățături.

Prin știință ajungem la cunoașterea adevărului, dar după ce l-am cunoscut viața și reclamă dreptul de a-l trăi. Nimic nu-și reclamă mai mult dreptul său la viață pentru un ideal decât un suflet, care a fost pătruns de înțelegerea tainică a unui adevăr suprem. Nimic nu captivează mai cu putere decât cunoașterea realităților divine din cugetarea evangheliilor. Un om, care a ajuns până la acest punct, este un altul, întrânsul se naște un alt „ego” care trăiește deasupra prozaișmului cotidian din această lume prea materială, prea terestră.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a fost un adânc văzător al realităților sufletești și ca bun creștin și teolog a înțeles că un popor își va putea menține dreptul la dănuire numai prin o reînnoire morală sufletească a firii sale, a indivizilor din care este compus.

Prin înființarea „Revistei Teologice” a împins mai înainte poporul ardelen spre destinația sa mare, dându-l în mână, — poporului și îndrumătorilor săi, clerului, — un îndreptar solid și adevărat.

* * *

Care va fi fructul din urmă a străduințelor neprecupețite ce s'au depus la aceasta revistă, ne va arăta viitorul apropiat. Că azi se dau asalturi, mai crâncene ca oricând, concepției de viață creștină, e foarte adevărat, dar că viața creștinească a popoarelor a alunecat adânc pe panta declinului, rămâne de discutat. Totuși, ca prodigioasele asalturi de pretințidenti să fie parate la timp, forța lor minusculă interioară să fie arătată în adevărata ei lumină, va trebui să luptăm cu armele reclamate de timpurile pe cari le trăim, va trebui să organizăm înăuntru și înafară o adevărată viață religioasă și bisericească.

Indemnurile bune ale creștinismului sunt atât de

variate și atât de bogate în sevă duhovnicească, încât aplicarea lor ar face cu siguranță și pe indivizi și pe popoare mai buni, mai demni, mai plini de lubre față de aproapele; ar face să răsară pretutindeni viața, aceea viață care a fost preconizată de Mântuitorul, și atunci cu adevărat vom fi făcut un pas sigur spre aceea „împărăție a lui Dumnezeu pe pământ” după care indivizi și popoare ahtiază, dar la a cărei înfăptuire prea puțin lucrează.

Când orice creștin, fie pe orice treaptă a erarhiei sociale, își va scruta singur viața sa intimă interioară și va căuta s'o pună în armonie cu percepțiile duhovnicești ale bisericii; când conducătorii noroadelor vor ști să organizeze viața creștinească după cerințele reale ale vremurilor; când bunătatea, mila, altruismul vor fi apanajul tuturor oamenilor, a tuturor claselor sociale și a tuturor popoarelor la olaltă și când Dumnezeu, — supremul ideal, — și realizarea împărăției sale pe acest pământ vor fi scopurile tuturor, atunci orice inițiator, orice inaugurator de noi epoci și dăcător de nouă cărări, va putea spune cu apostolul: „luptă bună am luptat...”

Două decenii s'au scurs în eforturi tinerești și în izbânzii, în avânturi într'aripate și în osteneții făcute

Când „Revista Teologică” jubilează două decenii dela apariția sa, îi urăm ca să fie și în viitor facție luminătoare a creștinismului ortodox și înaintemergătoria propovăduitorilor și promovătorilor de pace din suflete și dintre popoare. — *Vlor.* —

Studentii la sate.

Propaganda religioasă-culturală dezvoltată de studenții Academiei Teologice din Arad.

Studentii teologi sub faldurile Societății și-au reinceput activitatea pentru propagarea ideii naționale și culturale. Acești viitori ucenici ai învățătorului lui Hristos își îndeplinesc cu conștiințiozitate marele lor rol în misiunea ridicării poporului român.

În zilele de 22—23 Februarie a. c. studenții au descins în comunele Ghioroc și Șiria, aranjând câte o serbare religioasă-culturală.

În ambele comune teologii au fost primiți de către poporenii cu deosebită bucurie și dragoste analogă aceleia de care s'au împărtășit apostolii din partea tuturor cari au simțit pentru Hristos.

În comuna Ghioroc studenții au dat răspunsurile liturgice. Dimineața la orele 9 biserica era deja neîn-căpătoare. Pe fețele tuturor se citea satisfacția sufletească produsă de acești tineri cari i-au făcut să trăiască clipe de reinălțare sufletească. Serviciul divin a fost oficiat de către C. S. Păr. Grecu și diaconul F. Lavru, care a făcut o adâncă impresie printre poporenii prin vocea-l frumoasă cu care este înzestrat.

La priceasă a predicat Păr. Grecu, aducând mulțămiri studenților. Seara la orele 9 s'a făcut programul serbării alcătuit din cântece religioase, recitări și o piesă teatrală.

Ținem să remarcăm că tânărul teolog H. I. Vișoiu prin cuvinte impresionante a arătat scopul urmărit de teologi și mulțumește tuturor celor cari au răspuns la chemarea lor. Corurile au fost executate cum nu se putea mai bine. Bagheta dirijorilor: Gutu T. și Tulcan L. părea vrăjită.

După program a urmat dans, tineretul petrecându-și într'o atmosferă veselă până în zorile zilei.

Ținem de datoriță a aduce vii mulțămiri și laude studenților teologi, cari ne-au procurat momente atât de plăcute făcându-ne din ziua de 23 l. c. o dublă sărbătoare.

Spectator.

Tragedia Bisericii rusești.

Sub acest titlu a apărut un articol într'un număr al revistei „Biserica și Școala” din condela Părintelui protopop Dr. Ștefan Cloroianu. Scopul acestui articol, cum se pare, este de a dovedi că e necesar să avem un cler la înălțimea timpului, care să fie în stare a apăra inimile și să conducă sufletele pe calea arătată de Domnul și Mântuitorul neamului omenesc. Mă închin în a tea scopului acestui articol, dar cu mahnire sufletească trebuie să o spun, că demonstrarea tezei din acest articol s'a făcut fără nici o pietate față de biserica rusă, a cărei stare de fapt este tragică. Oare nu simțim și nu înțelegem că în tragedia bisericii rusești este tragedia întregel creștinătății, lucru înțeles de lumea apuseană, care organizează proteste în diferite state (Anglia, Franța, Cehoslovacia, Italia, Polonia etc.) contra perzecuțiilor religioase din Rusia. Pentru cetitorul atent este evident că analizarea cauzei stărilor bisericii rusești este prea subiectivă, întrucât atât afirmațiile cât și concluziile sunt prea arbitrare și prea puțin aprofundate. Să concentrăm câteva negațiuni, cari rezultă din articolul:

1. Religiozitatea poporului rus era ceva extern, fără nici un fond lăuntric.

2. Clerul rus în pregătirea sa „era lăsat în plata Domnului”, adică n'a fost „crescut așa cum trebuie crescut pe toată fața pământului”.

3. Stăpânirea în Rusia este identică cu poporul rus.

4. Sufletul rusesc e de o structură cludată, somnoroasă și îmbătată de diferite teorii sociale, el își închipue că e un mesia social.

Acum să vedem realitatea din viața rusească, să o examinăm și să ne pronunțăm; a avut dreptate autorul sau nu în punctul 1.? La începutul articolului se spune că biserica rusească timp îndelungat a protejat viața religioasă, ba chiar și politică, a ortodocșilor din întregul orient. Oare e posibil așa ceva? Fără ce

să prezinți o forță reală, numai o aparență de strălucire, fără fond de forță religioasă, cum a putut ea, fiind ceva șubred, fără conținut corespunzător, să fie protectoare și apărătoare temută față de contrarii numeroși? În Rusia, spune autorul, „locașurile Domnului erau arhifrumoase, impozante, biserica a avut bogății nenumărate...” Așa a fost. Biserici de frumuseță rară, cu cupole aurite și interiorul cu picturi minunate, icoane împodobite cu pietre scumpe, a căror valoare se ridică la milioane de ruble. Iconostase de argint curat, cum e în catedrala din Petrograd a Sf. Isaac. Odoare sfinte de mare valoare artistică, clopote de zeci și chiar sute de mii chilograme etc. Cum crede autorul că Biserica a câștigat aceste bogății? Prin speculă? Nu, prin jertfa credincioșilor. Iar jertfa în cazurile acestea poate fi acolo, unde nu este acel fond pe care îl neagă autorul poporul rus? Priviți lumea de astăzi și vă convingeți.

Urmează apoi creșterea clerului, pe care autorul o judecă după romanul Dlui Donici „Noul Seminar.” Mai găsim și în literatura rusească cu mult mai mari atacuri și bârfeli la adresa clerului și pregătirii lui. Ca exemplu Pomealovschii în cartea sa „Bursachi” descrie în cele mai umoristice culori viața teologilor. Dar slavă Domnului, opul acela e o satiră la adresa sistemului de creștere a clerului și nici de cum nu e considerat de nimeni ca o operă, un studiu serios, temeinic și competent, care să ne redea starea fidelă a lucrurilor. Astfel nici romanul Dlui Donici nu poate servi ca cheie a deslegării problemei, căci nu în această operă putem să găsim răspuns la o chestiune așa de mare, cum este creșterea clerului rusesc. Subsemnatul am stat zece ani în seminarul de care vorbește autorul, cunosc și situația din fostele Academii teologice rusești, cunosc stările lucrurilor la Facultățile și Academii teologice de aici, așa că pot să spun, cu conștiința împăcată, că chestia creșterii, mai ales în partea educativă a clerului din școlile teologice rusești, n'a fost vrednică de disprețuire ci de acceptare. Iar în ceea ce privește bagajul intelectual a unui absolvent de Academie teologică rusă și a unui absolvent al Facultății teologice de aici, prin comparație, nu va vorbi în favorul absolventului nostru de aici. Acum să vedem realitatea în care a ajuns clerul rusesc și pe baza căreia autorul articolului pomenit a găsit necesar a vorbi așa cum a vorbit. Precum se vede, autorul pune vina în spinarea clerului rusesc, care n'a putut opri revoluția, sau n'a știut să o canalizeze în direcția dorită; de ce n'a ajuns în fruntea mișcării, și în sfârșit cum a permis ca uraganul revoluționar să treacă chiar peste el, zdrobindu-l și nimicindu-l?

Chestiunea aceasta este mult mai vastă decât să poată fi rezolvată prin câteva rânduri din aceasta revistă. Totuși putem să spunem, că niciodată în istoria lumii nu găsim dovadă, că în revoluțiile sociale clerul n'a jucat un rol principal în răsturnarea ordinii exis-

tente și în crearea unui ordine nou, dar totdeauna clerul a fost jertfa care a suferit și a pierdut. Poate clerul rus și-a uitat datoria, a văzut pericolul și a dezertat? Nu, în privința jertfei, statorniciei și devotamentului său față de Mântuitorul Cristos este neistrecut. Clerul este împușcat chiar în biserică, executat în temnițe, torturat ca în perzeuțiile păgânești, începând de la episcopi, preoți și până la cântăreți. Eu personal cunosc cazul, când un wembu al clerului a fost restignit pe un pom și apoi împușcat. Dar toți cunoaștem datele statistice, după cari episcopi și mii de preoți și călugări au căzut cu moartea de martiri. Au căzut și mai cad. În prima jumătate a anului 1919 în eparhia Donului au fost executați peste 80 de preoți. Episcopul Nicolae, care stă în fruntea bisericii ort. din Londra, în „Morning Post” publică un lung șir de cazuri, când guvernul sovietic a supus la torturi pe clerici. Așa spune, că bolșevicii torturând pe un preot l-au rupt picioarele și mâinile, l-au turnat în gură plumb topit și l-au bătut cui în cap. Arhiepiscopul Andronic din Permi l-au scos ochii. Arhimandritului Dimitrie l-au jupuit capul după toată regula, iar episcopul Ghermoghen de Tobolsk a fost legat viu de roata vaporului etc. Atunci cum putem să spunem, că clerul rusesc n'a fost pregătit pentru misiunea sa. Clerul rusesc urmează pe Mântuitorul său și nu ni-l putem închipui că el în fruntea masei să pornească luptă armată contra perzeuitorilor săi.

Toți aceia cari dețin sau au deținut puterea în Rusia, nu pot fi identificați cu poporul rus. Iată: Troțchil-Bronștein, Zinoviev-Apfelbaum, Camenev-Rozenfeld Radek, Urișchii, Stalin, Racovschii, Kun Bela, fost comisar al Crimeei, sunt ruși? Perzeuțiile religioase se fac din ordin administrativ și însuși poporul e pus în situația de a plăti și el cu sângele său dragostea către credință și biserică. Oare nu sunt cunoscute cazurile de împușcare a copiilor, cari au încercat să împiedice sacrilegiul; oare nu cunoașteți cazurile de executare în masse a credincioșilor, cari au cercat să împiedice jaful făcut de stăpânire în biserică și mănăstiri. Oare nu e cunoscut cazul, când cu ceva înainte de profanarea ordonată de stăpânire a moaștelor din mănăstirea Mihailovsc din Siberia, călugării și locuitorii din satele vecine le-au luat și au fugit cu ele în păduri la depărtare de sute de kilometri, unde au întemeiat sat nou și așa au trăit până când și acolo a ajuns mâna profanatoare a bolșevicilor. Ce dovadă vă mai trebuie că poporul rus este altcum și nu așa cum reese din articolul „Tragedia bis. rus.”

Încercarea bolșevicilor de a dărâma Biserica ortodoxă prin intrigi, a slăbi rezistența credincioșilor prin terorizarea clerului și în sfârșit prin organizarea nucleelor și uniunilor „Fără Dumnezeu”, toate acestea nu sunt produsele luptei unei părți a populației ateiste contra altora, ci campania organizată de însăși stăpânirea bolșevică, a cărei scop este o dorință fanatică

de a dărâma nu numai ortodoxia, ci însuși ideea Dumnezeirei, ca atare.

Să vorbim și despre aberația sufletului rusesc. Fără îndoielă că poporul rus are însușiri proprii specifice, dar ce urmează de aici?

Iată Italia, care a ajuns în brațele bolșevismului și numai genul lui Musolini a scăpat-o. Ungaria asemenea a avut noroc în intervenția României. Germania și acum este în pragul sbuciumărilor bolșevice. Țările vecine cu sovietele, fără excepție, resimt veninul bolșevic. Apoi pentru susținerea tezei sale autorul spune ceva și despre tineretul studios rus din străinătate. Să nu uităm, că elementul acela care a ajuns în universitățile din străinătate, era elementul cel mai bun, și care n'a putut să mărginească munca sa numai la manualele de studii. În al doilea rând, ca exemplu, între studenții Academiei teologice din Sibiu se frământă alte idei decât la universitatea din Sorbona. Tot aici se lovește și în sistemele social-politice, cari, după autor, nu înseamnă nimic, dacă există muncă sistematică. Luați ca exemplu Statele Unite și Rusia de azi. În amândouă țările se cheltuiește multă energie, se depune o muncă extraordinară și rezultatul este diferit numai și numai prin sistemul acela, a cărui însemnătatea e negată de autor. E pomenită și mizeria tradițională în care a trăit poporul rus, dar mi-se pare că autorul și-a însușit această tendințioasă opinie din nu știu ce izvoare. Poporul rus, până la revoluție, n'a trăit mai slab cum a trăit, ca exemplu poporul italian, spaniol sau român. Opinia aceea era lansată de oameni de categoria aceluia, cari acum conduc treburile Rusiei și cari deși au pus pe poporul rus în situația când un țaran și muncitor acum capără 200 gr. pe zi și totuși ei spun, că cetățenii sovietici sunt cel mai fericiți și îndestulați de pe globul pământului, în comparație cu populația țărilor capitaliste. Da, poporul și clerul rus își ispășesc păcatele și sufer din cauza bolșevismului. Noi însă trebuie să ținem bine seamă, că bolșevismul este o sistemă de barbarie spirituală, care nu este numai o afacere internă a poporului rusesc, ci este pericol universal, ca factor de sălbăticiune universală și ocară vie a conștiinței universale. De aceea datoria noastră este ca fiind martorii teroarei satanice, să ne exprimăm solidaritatea noastră cu ortodoxia gonită. Să ne rugăm pentru poporul rus, dar afară de rugăciune avem lipsă și de acțiune. Să protestăm și noi, cum protestează statele de alte confesiuni, pentru că a sosit ceasul suprem, ca în rândurile celor ce protestează să fie și poporul ortodox român.

A. Cuznetov.

Clitiți și răspândiți

„Biserica și Școala“

INFORMAȚIUNI

Logodnă Anunțăm cu plăcere logodna Dșoarei Letiția fiica părintelui Sabiu Micuța din Aliuș cu Dl. Traian Mircu din Oravița, tinută la 2 Martie. Sincere felicitări.

Maghiarizarea numelor în Ungaria. Budapesta, (Ceps). Din inițiativa unui grup parlamentar, în frunte cu deputatul Mosko, se va înființa în săptămânile cele mai apropiate, o Ligă pentru maghiarizarea numelor. Toți cetățenii, cari au nume nemaghiare, vor fi invitați a-și maghiariza numele și a-și manifesta în acest mod lealitatea față de poporul maghiar și interesele sale.

Advențiștii din Cehoslovacia fac propagandă printre săteni, îndemnându-l să se dea cu ei, fiindcă sfârșitul lumii se apropie. Cel cari vor merge cu ei însă, — zic advențiștii, — n'au să se teamă de sfârșitul lumii, pe care îl pot opri.

Acesta-i îndemn numai pentru proști. Și se găsesc printre săteni mulți proști, cari cred în minciunile advențiștilor.

Dragoste cetățenească. Când anul trecut, regele Angliei a fost bolnav, și doctorii i-au poruncit să mănânce numai ouă proaspete, crude, cetățenii Angliei i-au trimis sute de mil de ouă proaspete. Cum regele nu le-a putut mânca pe toate câte i-s'au trimis, ei le-a dăruit bolnavilor din spitale.

Frumoasă pildă pentru noi și pentru alții!

Să stea acolo! O gazetă ungurească scrie că în curând vor sosi în țară vre-o trei mil unguri, foști prizonieri din războiul cel mare. De bună seamă că aceștia au fost crescuți în școala comunismului rusesc, așa că venind la noi vor face numai buclucuri. Ar fi mai bine dacă ar merge deadreptul în Ungaria, în țara lor ungurească.

Impotriva bolșevicilor din Rusia. Rușii în 1929 au închis două mii biserici, prefăcându-le în magazii și în cinematografe. Au închis și omorât mulți preoți, episcopi și mitropoliți. Acum stăpânirile din Europa, cum e Anglia, a trimis vorbă Rusiei să se astâmpere, că nu le va fi bine. Asemenea Papa dela Roma a rugat pe toți creștinii din lume să facă rugăciuni, că doară le-o veni bolșevicilor mintea la cap.

Gândul bolșevicilor din Rusia este ca până în anul 1933 să nu mai fie nici o biserică în Rusia și nici o casă de rugăciuni. Până atunci însă Dumnezeu, — pe care ei îl batjocuresc, — îi va pedepsi și cu bățul și cu mintea.

O conferință bisericească bulgaro-jugoslavă. Sofia. Mitropolitul Ștefan din Sofia a fost înștiințat că, în zilele cele mai apropiate sosește în acest oraș, venind din Beograd, Episcopul de Novi-Sad, Irinei, împreună cu episcopul Dositei din Niș. Sosirea demnitarilor bisericești jugoslavi este în legătură cu pregătirea conferinței bisericești bulgaro-jugoslave, care va avea loc în Aprilie la Sofia. Conferința se organizează în baza hotărârilor congresului păcii prin Biserică.

Sărutul oprit. In gara din Varșovia, un comerciant conducându-și soția, care pleca la Berlin, a sărutat-o la plecare. In momentul acesta se afla pe peronul gării un membru al consiliului de administrație al societății pentru asistența copiilor. Incetați, strigă el infuriat celor doi soți. Sunt și copil acil Ce scandal și aduse un polițist la fața locului, căruia îi ceru să dreseze un proces verbal despre cele văzute. Tribunalul din Varșovia va avea să se pronunțe în curând asupra cazului delicat, dacă un soț are voie să-și sărute pe peronul gării soția, care pleacă în călătorie.

Patriarhul Dimitrie dela Belgrad, șeful bisericii ortodoxe din Iugoslavia, adresează apel către toate bisericile ortodoxe, să se roage Domnului pentru biserica ortodoxă din Rusia, ai cărei credincioși sânt expuși unui regim nelegiuit și unor prigoniri groaznice, ca în primele timpuri ale creștinismului.

— Sinodul bisericii bulgare a hotărât să se asocieze la protestul celorlalte biserici, împotriva persecuției religioase sovietice. Pentru odihna sufletelor celor căzuți jertfe ale prigonirilor bolșevice se vor celebra slujbe religioase în toate bisericile din țară.

— Comunități religioase din Germania înaintează legații rusești din Berlin protest împotriva prigoanei și a tratamentului neomenes, la care sânt supuși credincioșii diferitelor culte.

Rusia construiește dirijabile. Moscova, (Ceps). — In primăvara acestui an va avea loc un mare congres al societății aero-chimice „Aviohim”, la care se va discuta între altele și chestiunea construirii de dirijabile. Cu prilejul Congresului se pune deasemenea, bazele unui fond special pentru dotarea aviației sovietice cu dirijabile. Publicația de propagandă a societății „Aviohim” insistă, că dirijabilele vor avea o mare importanță atât în apărarea statului, cât și în dezvoltarea legăturilor aeriene din Rusia sovietică.

PUBLICAȚIUNE.

Onorații conducători ai oficiilor parohiale din acele comune bisericesti ale tractului Belinț, cari ar necesita în dar un clopot de oțel, în greutate de cca 350 kgr, sunt poftiți a se adresa subsemnatului, pentru obținerea lămuririlor în chestia de mai sus.

Drăgoești, la 20 Februarie 1930.

Lucian Lungu
paroh ort. rom.

**Reclama este sufletul
comerțului.**

Biblioteca Preotului Ortodox.

Preoțimea noastră ortodoxă are prilejul să-și îmbogățească cunoștințele prin broșurile cari apar în *Biblioteca Preotului ortodox* de sub directa conducere a Prea Sfințitului Episcop Grigorie. In scurtă vreme dela apariția ei, această bibliotecă are deja sub tipar patru broșuri, tratând cele mai actuale probleme din domeniul pastorației, catehizației și misionarismului. Broșurile sânt următoarele:

1. Pastorația individuală și colectivă.
2. Instrucțiuni cu privire la Administrarea Tainei Sf. Mărturisiri.
3. Misiunile religioase pentru popor.
4. Manual de Catehizație.

Se impune o cât mai intensivă propagandă ca nici un preot să nu rămână fără aceste broșuri, cari se tipăresc în număr redus de exemplare și dintre cari unele sânt aproape epuizate.

7-7

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din Păuliș, protopresbiteratul Radnei, în conformitate cu rezoluțiunea Ven. Consiliului Eparhial Nr. 640/1930, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul eparhial.

Venitele parohiei sânt:

1. Uzufuctul unei sesiuni parohiale în extensiunea ei de azi și anume 27 jughere cad. pământ arabil, iar restul fână;
2. Stolele legale;
3. Intregirea de salar dela stat, pentru care parohia nu garantează.

De locuință să va îngriji alesul pe cheltuiala sa.

Parohia e de clasa I.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul parohial va prevede învățământul catihetic la toate școalele, fără vr'o remunerație dela parohie.

Cererile de concurs, instruite cu documentele de cvalificațiune și despre eventualul serviciu și adresate Consiliului parohial din Păuliș, se vor înainta oficiului protopresbiteral din Radna, iar reflectanții se vor prezenta, cu observarea celor prevăzute în Regulamentul pentru parohii, în Sf. biserică din Păuliș, în vr'o Duminecă ori sârbătoare, spre a dovedi destoinicia în rituale și oratorie.

Reflectanții din altă eparhie se pot prezenta în parohie, numai cu consenzul P. S. Sale Părintele Episcop eparhial.

Din ședința dela 16 Ianuarie 1930.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu: Procopie Givulescu (ss) protopresbiter.

3-3

Redactor responsabil: SIMION STANA.